

Kitab Daniel - Nomer Wolu

Sawijining Prosès

Jeff Pippenger

2023-12-03

Ing taun katelu paprentahané Yoyakim, raja Yéhuda, Nebukadnésar, raja Babul, teka marang Yérusalèm lan ngepung kutha iku. Lan Pangéran masrahaké Yoyakim, raja Yéhuda, menyang tangané, bebarengan karo sapérangan prabot saka padalemané Allah; prabot-prabot iku digawa menyang tanah Sinear, menyang padalemané allahé dhéwé; lan prabot-prabot mau diselehaké ana ing omah kasugihané allahé. Daniel 1:1, 2.

Kitab Daniel lan Wahyu iku satemené kitab kang padha, lan garis-garis pangujangan kang dipratélakaké ana ing kitab Daniel diterusaké ana ing kitab Wahyu. Wahyuipun Gusti Yesus Kristus nglambangaké peparang pangujangan pungkasan kang kawedhar sadurungé lawanging sih-rahmat katutup.

Kayekten-kayekten kang ing jaman biyèn wis dimangertèni kanthi bener saka kitab Wahyu, nanging banjur kasèlak déning adat lan tradhisi, isih tetep dadi kayekten, lan ing dina iki lagi dibukak segelé manèh déning Singa saka taler Yehuda, lan kayekten-kayekten iku saiki lagi nglairaké kasampurnaning panggenapané.

Bebener-bebener sing ing jaman biyèn wis dimangertèni kanthi bener saka kitab Daniel nanging wis kaségel déning adat lan tradhisi, isih tetep dadi bebener, lan ing dina iki bebener-bebener iku lagi dibikak segelé manèh déning Sanga saka taler Yehuda, lan saiki bebener-bebener iku lagi nyatakaké kasampurnaning panggenapané.

Kitab Daniel sajatosipun namung minangka kitab ingkang kapisan saking kalih kitab ingkang nglambangaken Wahyuipun Yesus Kristus.

Yehoiakim iku sawijining pralambang saka panguwataning piwulang kapisan ing sajroning sawijining gerakan pamaru. Panjenengané uga dadi pralambang prajanjian, awit pangowahan jeneng kanthi profetik nandhani wiwitaning sawijining sesambetan prajanjian. Sesambetan prajanjian kang dipunlebeti déning Gusti Allah karo sawijining umat kang sadurungé dudu umat prajanjianipun Gusti Allah, diwiwiti nalika panguwataning piwulang kapisan.

Ing jaman biyèn padha dudu sawijining umat, nanging saiki wus dadi umaté Allah; kang biyèn durung padha nampa sih-rahmat, nanging saiki wus padha nampa sih-rahmat. 1 Petrus 2:10.

Lambang manawa jeneng diganti minangka pralambang sawijining sesambetan prajanjian wis ditetepake lumantar owahing jeneng Abram dadi Abraham, jeneng Sarai dadi Sarah, jeneng Yakub dadi Israel, lan Saul dadi Paul. Ana paseksi-paseksi liya tumrap pralambang iki, nanging ing pasal kapisan kitab Daniel, jeneng Daniel diganti dadi Belteshazzar, lan

jeneng Hananya diganti dadi Shadrach, jeneng Misael dadi Meshach, lan jeneng Azarya dadi Abednego.

Nalika Gusti lumebet ing sesambetan prajanjian karo sawijining bangsa, ing wektu kang padha Panjenengane uga ngliwati sawijining umat prajanjian kang lawas. Yoyakim nggambarake umat prajanjian kang lagi diliwati, lan Daniel, Hananya, Misael, lan Azarya nggambarake umat prajanjian kang banjur kapilih. Nalika wong-wong lumebet ing sesambetan prajanjian, banjur wong-wong iku dipunujani, apa padha bakal netepi syarat-syarat prajanjian iku utawa ora. Pacoban iku digambarake lumantar tumindak mangan.

Adam lan Hawa gagal ing pepanggihaning pacoban lumantar tumindak mangan, lan nalika Gusti Allah sapisanan ngiket prajanjian karo umat pilihan, Panjenengane miwiti sesambetan iku kanthi nyoba wong-wong mau nganggo manna. Israèl kuna ing wekasané gagal ing pacoban iku, nanging kanthi mangkono wong-wong mau maringi rujukan kang kapisan lan paseksen kang kapisan tumrap kasunyatan yèn pacoban prajanjian iku dudu pacoban tunggal, nanging sawijining prosès pacoban. Ing pacoban kang kaping sepuluh, wong-wong mau kapatrapaké supaya mati ana ing ara-ara samun sajroning patang puluh taun candhaké. Gusti Allah banjur ngiket prajanjian karo Yosua lan Kaleb, mangkono maringi paseksen yèn nalika Pangéran ngiket prajanjian karo umat pilihan, Panjenengane uga lagi ngliwati umat prajanjian kang biyèn. Ing pungkasané Israèl kuna, kang uga dadi wiwitané Israèl rohani, prosès pacoban pungkasan tumrap Israèl kuna iku dadi prosès pacoban kang kapisan tumrap Israèl rohani, lan iku diwakili minangka Roti Saka Swarga. Bab iku wis dilambangaké déning manna ing prosès pacoban prajanjian kang kapisan.

Ing proses pamriksan iku, kang bebarengan dadi proses pamriksan kang kapisan lan kang pungkasan, Gusti Yesus netepake ujian Roti swarga nalika Panjenengane ngandika manawa wong-wong kang dadi umat prejanjiané kudu mangan dagingé lan ngombé getihé. Panjenengane kelangan murid luwih akèh ing wektu presentasi iku tinimbang ing wektu liya sajrone paladosané. Pasulayan iku ing sajrone paladosané dadi pucuking ilustrasi proses pamriksan prejanjian, lan Sister White maringi katrangan dawa ngenani prastawa iku ing *The Desire of Ages*, kang irah-irahan babé yaiku “The Crisis in Galilee”. Jeneng Galilee tegesé “engsel,” utawa “titik balik,” lan ing bab iku, dheweke njlentrehake sebabe para murid minger saka Panjenengane. Wong-wong mau ora gelem nerapake paseksèné bab syarat mangan dagingé lan ngombé getihé kanthi metodologi nabi kang trep. Dheweke nedahake manawa wong-wong mau nyekel adat lan tradhisi konsep-konsep kenabian kang wis diwejangake Iblis menyang pangerten Alkitabiah Israèl kuna. Salah pangerten iku maringi wong-wong mau apa sing, miturut panganggepé dhewe, dadi alesan kanggo nerapake pangandikané kanthi harfiah, dudu kanthi rohaniah. Dheweke uga negesake manawa nalika wong-wong kang “minger” saka Gusti Yesus (Galilee), kang kaidentifikasi ing pasal kaping nem saka Yokanan (John 6:66), padha ora lumaku bebarengan karo Panjenengane maneh ing salawas-lawase.

Kados ing proses pangujian prajanjian tumrap Israèl kuna ing wiwitan, mekaten ugi ingkang pungkasan, kita manggih bilih nalika Allah mlebet ing sesambetan prajanjian kaliyan satunggaling bangsa pilihan, ing wekdal ingkang sami Panjenenganipun ugi nglangkungi bangsa ingkang dados umat prajanjian sadèrèngipun. Kita ugi manggih bilih Panjenenganipun nguji bangsa punika, boten kanthi satunggal ujian kemawon, nanging kanthi satunggaling proses pangujian. Kita ugi nyumurupi bilih proses pangujian punika dipunlambangaken déning satunggaling prekawis ingkang kedah dipunpangan. Kita ugi manggih bilih panganan punika nggambaraken Sabdanipun Allah, lan bilih ujian punika nyakup pilihan antawisipun kalih warni panganan kanggé dipunpangan. Menapa kita nedha saking saben wit ingkang Allah sampun ngandika bilih kita saged nedha saking punika, utawi menapa kita nedha saking wit ingkang sampun dipunlarang dhateng kita supados boten nedha saking punika? Kita ugi manggih bilih pilihan babagan menapa ingkang kedah dipunpangan punika nyakup ugi ujian babagan kados pundi kita nedha panganan ingkang kaaturaken.

Ing pungkasaning Israèl kasukman, ing jaman gerakan Millerit, pesen kang kapisan diparingi kakuwatan ing tanggal 11 Agustus 1840. Jehoiakim ing kono nggambarake wong-wong Protestan kang banjur lagi digawa menyang Babil supaya dadi para putriné. Wong-wong mau dipasrahaké marang sawijining ujian nalika malaékat ing Wahyu sapuluh tumedhak lan nyekel kitab cilik kang kabuka ana ing astané. Kaya dene Jehoiakim mbalela marang panjaluké Nebukadnésar, lan sawisé kuwi banjur digawa menyang panangkaran, wong-wong Protestan ora gelem mangan panganan kang ana ing astané malaékat mau, adhedhasar tradhisi lan adat kang digawa metu bebarengan karo wong-wong mau saka Jaman Peteng.

Ing mangsa semi taun 1844, proses panggodhèn iku wus tekan sawijining “titik balik” tumrap Yoyakim lan para Protestan, lan kaya déné ing proses panggodhèn kang kapisan tumrap Israèl rohani, wong-wong mau “mbalik” lan ora lumaku bebarengan karo Gusti Yésus manèh. Ing sajarah iku, Dhanièl, Hananya, Misyael, lan Azarya makili para Millerit, kang milih mangan kitab cilik kang legi ana ing cangkemé, nanging banjur dadi pait ana ing wetengé.

Manawi kita nglebetaken Adam lan Hawa, kita gadhah sekawan seksi klasik bilih pacobèn punika dipunlambangakaken déning tumindak mangan. Kita gadhah sawetawis seksi kenabian, ingkang kabèh nggadhahi tandha tanganipun ingkang wiwitan lan ingkang pungkasan. Seksi saking pacobèn manna punika minangka seksi wiwitan, lan pacobèn Roti saking Swarga punika dados pacobèn wiwitan tumrap Israel rohaniah, déné ing wekdal ingkang sami ugi dados seksi pungkasan tumrap Israel kuna. Pacobèn saking kitab alit punika kalih-kalihipun, wiwitan lan pungkasan. Punika pungkasanipun pangumbaraan Israel rohaniah minangka pasamuwan ing ara-ara samun, lan punika ugi wiwitanipun para tiyang ingkang kapilih dados umat Allah pungkasan ingkang kaanggep minangka golongan tartamtu. Para Millerit punika wiwitanipun umat Allah ingkang kapérang minangka golongan tartamtu, ingkang badhé dipunwastani minangka sungu Protestanisme ingkang

leres. Wonten sawetawis seksi tumrap proses pacobèn ingkang dipunwiwiti nalika pekabaran ingkang kapisan dipunwènèhi kakuwatan.

Ing proses-proses panggodhahan mau ana sawijining “titik pambulikan”, nalika meh kabèh para murid padha murtad. Nalika paseksèné Yosua lan Kaleb, sakèhé Israel padha murtad lan ngupaya bali menyang Mesir. Ing pasamuwan ing Galiléa, mayoritas para murid padha murtad. Amarga Gusti Yesus iku Alfa lan Omega, “titik pambulikan” kang digambaraké ing pungkasaning proses panggodhahan uga dilambangaké ing wiwitaning proses panggodhahan. Nalika manna kapisan kaparingaké marang Israel kuna, ana wong-wong kang langsung murtad saka pituduh-pituduh mau. Ing baptisané Kristus, Panjenengané minger lan tindak menyang ara-ara samun. Sister White migunakaké lambang titik pambulikan mau kanthi cara kang maringi pitedah banget.

“Ana mangsa-mangsa kang dadi titik balik ing sajarahing bangsa-bangsa lan pasamuwan. Ing pangayomaning Gusti Allah, nalika krisis-krisis kang manéka warna iki dumugi, pepadhang kanggo mangsa iku kaparingaké. Manawa pepadhang iku katampi, ana kamajuan rohani; manawa katampik, banjur nututi kemunduran rohani lan kacilakan kaya kapal pecah. Gusti lumantar Sabdané wis mbukak pakaryan agresif Injil, kaya kang wis kalampahan ing jaman biyèn lan bakal kalampahan ing tembé, nganti tumeka ing pasulayan pungkasan, nalika daya-daya Sétan bakal nindakaké gerakan pungkasané kang nggumunaké. Saka Sabda iku kita mangerténi yèn kakuwatan-kakuwatan saiki lagi makarya, kang bakal ndadèkaké rawuhé pasulayan gedhé pungkasan antarané kabecikan lan piala—antarané Sétan, pangeraning pepeteng, lan Kristus, Pangeraning urip. Nanging kamenangan kang bakal teka tumrap wong-wong kang tresna lan ngabekti marang Gusti Allah iku mesthi temenan, saupama dhamparé tetep mantep ing swarga.”
Bible Echo, August 26, 1895.

Nalika manna kapisan diparingaké marang Israèl kuna, pepadhang tumrap sajarah iku diparingaké. Nalika baptisané Kristus, pepadhang tumrap sajarah iku diparingaké. Ing tanggal 11 Agustus 1840, pepadhang tumrap sajarah iku diparingaké. Saben titik balik mau nandhani wiwitaning sawijining proses panggodhèkan sing ing pungkasané tumuju marang titik balik liyané, nalika umat prajanjian sing biyèn padha mbalik nyingkur lan ora lumaku bebarengan karo Kristus manèh.

Amarga manéka warna prosès panggodhahan iki nglambangaké prosès panggodhahan tumrap umaté prejanjian lawas lan uga tumrap umaté prejanjian anyar, ana loro kasimpulan saka prosès panggodhahan kasebut. Kasimpulan saka prosès panggodhahan, lan mulané titik balik pungkasan tumrap para Protestan ing sajarah Millerit, yaiku mangsa semi taun 1844. Kasimpulan saka prosès panggodhahan (ing mangsa gugur taun 1844), utawa titik balik tumrap para Millerit dhéwé, dumadi sawisé titik balik tumrap mantan umaté Allah.

Ing sajarah Kristus, prosès pangujian punika katandhani déning Panjenengané ngresiki Padaleman Suci kaping kalih, sepisan ing wiwitaning paladosanipun, lan lajeng sapisan malih ing pungkasaning paladosanipun.

“Nalika Gusti Yesus miwiti paladosan umum Panjenengane, Panjenengane nyucekake Bait Suci saka panajisan sing sacrilegious. Ing antarané tumindak-tumindak pungkasan saka paladosan Panjenengane ana panyucekan kapindho tumrap Bait Suci. Mangkono uga, ing pakaryan pungkasan kanggo pepènget marang jagad, ana loro panggilan kang béda kang katujokaké marang gréja-gréja. Pawarta malaékat kapindho iku, ‘Babil wis tiba, wis tiba, kutha gedhé iku, merga dhèwèké wis ndadèkaké kabèh bangsa ngombé saka anggur bebenduné jinahe’ (Wahyu 14:8). Lan ing panguwuh sora saka pawarta malaékat katelu, ana swara kaprunggu saka swarga, pangucapé, ‘Metua saka ing kono, hé umat-Ku, supaya kowé aja mèlu nindakake dosa-dosané, lan supaya kowé aja nampa pageblug-pageblugé. Amarga dosa-dosané wis tekan ing swarga, lan Allah wis ènget marang piala-pialané’ (Wahyu 18:4, 5).” Selected Messages, buku 2, 118.

Prosès panyuwunan tumrap rong panyucèn Padaleman Suci déning Kristus iku selaras karo Maleakhi bab telu, miturut tulisan-tulisan Roh Nubuat.

“Kanthi ngresiki Padaleman Suci saka para panuku lan para bakul saka donya iki, Gusti Yesus mratelakake misi Panjenengane kanggo ngresiki ati saka najising dosa,—saka pepénginan kadonyan, hawa nepsu kang mentingaké awaké dhéwé, pakulinan ala, kang ngrusak jiwa. Maleakhi 3:1–3 dipethik.” *The Desire of Ages*, 161.

Panyucèning umaté Allah nggambaraké prosès pangujian kang bola-bali diidhèntifikasi karo sawetara garis ramalan. Saben rujukan, wiwit saka Adam lan Hawa tekan sajarahé kaum Millerite, nggambaraké panyucèning wong satus patang puluh papat ewu.

“Ing dina-dina pungkasan sajarahing bumi iki, prejanjiané Allah karo umaté kang netepi pepakon-pépakoné kudu dianyari manèh.” *Review and Herald*, 26 Februari 1914.

Proses panyucèné wong satus patang puluh papat ewu iku minangka rujukan kapisan ing kitab Daniel, yaiku kitab kapisan saka loro kitab sing bebarengan makili Wahyu Yesus Kristus kang dibukak segelé sadurungé mangsa pencoban manungsa katutup. Proses panyucèné wong satus patang puluh papat ewu iku uga dilambangaké minangka proses pemeteraian. Nalika pekabaran kapisan bab proses panyucèn lan pemeteraiané wong satus patang puluh papat ewu diwiwiti tanggal 11 September 2001, iku dadi titik balik tumrap pasamuwan lan tumrap jagad. Ing Wahyu pasal wolulas, malaékat kang madhangi jagad nganggo kamulyané banjur rawuh. Nanging ing Wahyu wolulas, malaékat iku ora dilambangaké nyekel apa-apa kanggo dipangan ana ing tangane—nanging iku ana ing kono. Kitab cilik iku ana ing kono. Iku bisa kanthi gampang diweruhi déning wong-wong kang milih mangan metodologi kang dilambangaké minangka “line upon line,” déning nabi Yesaya.

Kanthi nerapaké “baris ing ndhuwur baris” kita mangertèni yèn nalika Kristus tumurun ing 11 September 2001, Panjenengané uga nggadhahi sawijining “kitab cilik” kang wis dipralambangaké minangka “manna”, “roti saka swarga” lan “kitab cilik” mau. Nanging ing 11 September 2001, umat pilihan biyèn, kang dipralambangaké déning Yoyakim, milih tetep nyekeli adat lan tradhisi Adventisme, banjur wiwit lumaku menyang panangkaraning Babil,

kang bakal kasampurnakaké ing angger-angger Minggu.

“Saiki muncule tembung sing dakucapaké yèn New York bakal disapu déning gelombang pasang? Iki ora tau dakucapaké. Aku wis ngucapaké, nalika aku ndeleng gedhong-gedhong gedhé kang lagi dibangun ana ing kana, tingkat demi tingkat, ‘Pemandhangan kang nggegirisi apa ta sing bakal kelakon nalika Pangéran jumeneng kanggo ngguncang bumi kanthi nggegirisi! Banjur tembung-tembung ing Wahyu 18:1-3 bakal kasembadan.’ Sakabèhé pasal kaping wolulas saka kitab Wahyu iku minangka pepènget ngenani apa sing bakal tumiba ing bumi. Nanging aku ora nduwèni pepadhang kang mligi ngenani apa sing bakal tumiba ing New York, kejaba yèn aku ngerti yèn ing sawijining dina gedhong-gedhong gedhé ana ing kana bakal diruntuhaké déning panggulingan lan pambaliking panguwasané Gusti Allah. Saka pepadhang sing diparingaké marang aku, aku ngerti yèn karusakan ana ing donya. Siji tembung saka Pangéran, siji jamahan saka panguwasané kang maha rosa, lan bangunan-bangunan raksasa iki bakal ambruk. Pemandhangan bakal kelakon kang nggegirisiné ora bisa kita bayangaké.” Review and Herald, July 5, 1906.

Nalika “gedhong-gedhong ageng” ing “New York” “dirubuhaké déning pambalikan lan panggulawenthahaning pangwasaning Allah,” ing tanggal 11 September 2001, pepadhanging malaékat saka Wahyu wolulas ngebaki sakabèhing bumi, awit sawijining titik balik wus tekan ing sajarah kéwan bumi saka Wahyu telulas.

“Ana mangsa-mangsa kang dadi titik balik ing sajarah bangsa-bangsa lan greja. Ing panguwasaning Allah, nalika krisis-krisis kang beda-beda iki dumugi, pepadhang kanggo mangsa iku kaparingake. Manawa pepadhang iku katampi, ana kamajuan rohani; manawa ditampik, banjur nurun rohani lan karamipun iman bakal ndherek.” Bible Echo, August 26, 1895.

Nalika pepadhangé malaékat ing Wahyu wolulas tekan ing tanggal 11 September 2001, wong-wong sing nampani pepadhang mau maju sacara rohani, lan wong-wong sing nampik pepadhang mau mudhun sacara rohani, lan wiwit nerusaké lelampahan pambrontakané tumuju marang titik balik pungkasané, yaiku undhang-undhang Minggu, ing ngendi wong-wong mau salawas-lawasé ngrusak pangakoné minangka utusan-utusaning malaékat katelu. Wong-wong ing Galiléa sing mbalik lan ora lumaku manèh bebarengan karo Kristus ing Yokanan 6:66, lagi mbalik saka pepadhang sing sepisanan teka nalika Panjenengané dibaptis, yaiku nalika pesen kapisan saka sajarah pangujèn mau diparingi kakuwatan. Ing kitab Daniel bab kapisan, ana pepindhan babagan rong golongan wong kang ngabekti ing sajarah nalika pesen kapisan diparingi kakuwatan. Yoyakim nggambaraké wong-wong sing ngrusak pracaya, déné Daniel, Hananya, Misaèl, lan Azarya nggambaraké wong-wong kang setya.

Ing taun katelu pamaréntahané Yéhoyakim raja Yehuda, Nebukadnésar raja Babil teka ing Yérusalèm lan ngepung kutha iku. Lan Pangéran masrahaké Yéhoyakim raja Yehuda menyang tangané, bebarengan karo sapérangan prabot ing padalemané Allah; banjur digawané menyang tanah Sinear, menyang padalemané déwané, lan prabot-prabot iku

dilebokaké ing omah bandhané déwané. Raja banjur dhawuh marang Asypenas, kepala para kasimé, supaya nggawa sawetara wong saka bani Israèl, saka turuné raja lan saka para pangéran; yaiku para nom-noman kang tanpa cacad, rupawan, trampil ing sakehing kawicaksanaan, pinter ing pangawruh, paham ing élmu, lan duwé kabisan kanggo ngladèni ana ing kratoné raja, sarta kang bisa diwulang sastra lan basa wong Kasdim. Raja uga netepaké kanggo wong-wong mau jatah padinan saka panganané raja lan saka anggur kang diminum déning raja; mangkono wong-wong mau dipelihara telung taun lawasé, supaya ing pungkasané bisa ngadeg ana ing ngarsané raja. Ing antarané wong-wong iku ana uga saka bani Yehuda, yaiku Danièl, Hananya, Misaèl, lan Azarya. Kepala para kasim banjur maringi jeneng marang wong-wong mau: Danièl dijenengi Bèltsazar; Hananya dijenengi Sadrakh; Misaèl dijenengi Mésakh; lan Azarya dijenengi Abédnego. Nanging Danièl netepaké ing sajroning atiné yèn dhèwèké ora gelem najisaké awaké dhéwé nganggo jatah panganané raja utawa nganggo anggur kang diminum déning raja; mulané dhèwèké nyuwun marang kepala para kasim supaya ora prelu najisaké awaké dhéwé. Danièl 1:1-8.

Daniel, Hananya, Misaèl, lan Azarya iku anak-anaké Yehuda. Wong-wong mau dijajari sida kasim, mula dadi pralambangé generasi pungkasan Adventisme. Nebukadnésar, kaya déné akèh raja ing jaman kuna, ndadèkaké nom-noman papat saka Yéhuda iku dikastrasi, kanggo nyingkiraké samubarang rasa kuwatir sing mbokmanawa diduwèni déning raja nalika wong-wong mau ngawula dadi batur lan sesrawungan karo garwa-garwané raja sarta para seliré.

Kanthi pralambang, iku makili generasi pungkasan Adventisme, awit ora bakal ana maneh garis Yehuda sawisé papat iki. Papat iku pralambang jagad kabèh, mula makili generasi pungkasan para Advent Hari Ketujuh ing saindenging jagad sing ngakoni 11 September 2001 minangka panggeneping Sabda Allah sing sipatipun profetik.

Para Adventis dina Kapitu iku dadi pokok sabdaning Allah kang sipat wangsit, awit wong-wong mau iku wong-wong kang katimbalan dadi satus patang puluh papat èwu. Nanging warisan wangsité diwiwiti saka pambrontakan para leluhuré, ing taun 1863. Pambrontakan kang wiwitan iku meh ora bisa dingertèni, awit wis katutupan déning tradhisi lan pakulinan saka patang turunan pambrontakan kang saya ndadra. Sanadyan angel dingertèni, prakara iku kudu katon lan diakoni, kaya déné Daniel ing tembé mburi nindakaké ing Daniel pasal sanga. Panjenengané nindakaké mangkono kanthi ngakoni kayektèn kang dumunung ana ing Sabdaning Allah kang sipat wangsit.

Pambrontakan sing diturunaké langsung marang Dhanièl lan telu pawongan kang pinunjul kuwi, yaiku penolakan bapakné kanggo tetep kapisah saka pangaribawa para bangsa kapir sing ngubengi wong-wong mau. Ing taun 1863, Adventisme Laodikia bali marang metodologi Kitab Suci miturut Protestanisme murtad lan Katulik, kanggo njunjung penolakane marang pangenalan Miller bab “pitung mangsa” ing Imamat likur enem. Pambrontakan iku, tumrap Dhanièl lan telu pawongan kang pinunjul, diwakili déning ratu Hizkia.

Raja Hizkia nyuwun banget marang Pangéran supaya ora mati, lan pandongané kaparingi wangsulan nalika Pangéran maringi dhèwèké umur tambahan limalas taun. Kanthi mangkono, banjur dhèwèké nglairaké Manasé, salah sawijining raja Yéhuda sing paling duraka, nanging uga raja sing nandhani wiwitan saka penaklukan lan perbudakan Yéhuda sing maju sethithik-sethithik sajroning pitung undhakan. Ing taun 1856, Sang Seksi Sejati rawuh ngethok lawang Adventisme Laodikia, nanging wong-wong mau milih urip lan ora mati tumrap dhiriné. Nganti taun 1863, wong-wong mau wis mbangun manèh “Yerikho” lan miwiti pambrontakan sing saya mundhak, kang ing pungkasané ngalangi wong-wong mau supaya ora ngenali 11 September 2001 minangka wiwitaning lelampahan telung undhakan menyang perbudakan Babil rohani, kang rampung ana ing angger-angger Minggu.

Kagem raja Hizkia, taun 1863 dumugi nalika pandongané supaya tetep gesang kasembadani. Pangéran maringi sawijining pratandha manawa pandongané sampun katampi. Allah netepaké pandongan punika kanthi nggeser srengéngé, lan tiyang Babil ndeleng pakaryané Allah ing langit, senajan padha boten mangertos tegesipun. Sawisé punika, tiyang Babil rawuh dhateng Yerusalem kanggé ngertos bab Allah ingkang kagungan kasektèn nguwaosi srengéngé. Nanging, raja Hizkia, tinimbang ngluhuraké Allahing Swarga, tinimbang pejah tumrap dhiriné piyambak, malah milih ngluhuraké padaleman suci lan kuthanipun piyambak, tinimbang Allah ingkang sampun kapilihaké ngasta asmanipun wonten ing padaleman suci lan kutha punika.

Pambrontakan iku ndhatengaké pitepangan nubuatan bilih anak-putuné saking garis gethipun badhé dados batur-tukon lan sida-sida ing Babil. Anak-anak punika inggih Daniel, Hananiah, Mishael, lan Azariah, lan nggambaraken generasi pungkasan kasukman saking para Advent Hari Ketujuh ingkang ngakeni tanggal 11 September 2001 minangka sawijining titik balik wonten ing sajarah bangsa-bangsa donya lan gréja, nalika pepadhang punika kaparingaken, ingkang badhé nyobi lan ngesahaken saratus patang puluh sekawan ewu.

Ing dina-dina iku Hizkia lara nganti arep mati. Banjur nabi Yesaya bin Amoz sowan marang panjenengané lan ngandika marang panjenengané, “Mangkene pangandikané Sang Yehuwah: Tata omahmu, awit kowé bakal mati lan ora bakal urip.” Mulané panjenengané mingeraké rai marang témbok lan ndedonga marang Sang Yehuwah, mangkéné, “Dhuh Yehuwah, kawula nyuwun, mugi Paduka éling sapunika, kadospundi kawula sampun lumampah wonten ing ngarsa Paduka kanthi kayektèn lan kanthi manah ingkang sampurna, sarta sampun nindakaké punapa ingkang saé wonten ing paningal Paduka.” Lan Hizkia nangis banget. Dumadakan, sadurungé Yesaya metu tekan plataran tengah, pangandikané Sang Yehuwah tumeka marang panjenengané, mangkéné, “Balikna, lan kandhanana marang Hizkia, panggedhéné umat-Ku: Mangkene pangandikané Sang Yehuwah, Allahé Dawud, leluhurmu: Aku wis mireng pandongamu, Aku wis weruh eluhmu; lah, Aku bakal marasaké kowé; ing dina katelu kowé bakal munggah menyang padalemané Sang Yehuwah. Lan Aku bakal nambahi umurmu limalas taun; sarta Aku bakal ngluwari kowé lan kutha iki saka tangané raja Asyur; lan Aku bakal mbélani kutha iki marga saka Aku piyambak lan marga saka abdiningsun Dawud.” Banjur Yesaya ngandika, “Jupuken gumpalan woh ara.” Wong-wong banjur njupuk lan

nempèlaké iku ing bisulé, lan panjenengané waras. Lan Hizkia ngandika marang Yesaya, “Punapa ingkang dados pratandha bilih Sang Yehuwah badhé marasaké kawula, lan bilih ing dinten kaping tiga kawula badhé mungguh dhateng padalemané Sang Yehuwah?” Yesaya banjur ngandika, “Iki pratandha kanggo kowé saka Sang Yehuwah, yèn Sang Yehuwah bakal nindakaké prakara kang wis dipangandikakaké: apa wewayangan bakal maju sapuluh undhak-undhakan, utawa bali mundur sapuluh undhak-undhakan?” Hizkia mangsuli, “Prakara entheng tumrap wewayangan manawa mudhun sapuluh undhak-undhakan; aja mangkono, nanging muga wewayangan bali mundur sapuluh undhak-undhakan.” Banjur nabi Yesaya sesambat marang Sang Yehuwah; lan Panjenengané ndadèkaké wewayangan bali mundur sapuluh undhak-undhakan, yaiku undhak-undhakan sing wis diliwati nalika mudhun ing penunjuk wektu Ahaz. Ing wektu iku Berodakhbaladan, bin Baladan, raja Babel, ngirim layang-layang lan pisungsung marang Hizkia, awit piyambakipun sampun mireng bilih Hizkia nate lara. Lan Hizkia nampani wong-wong mau lan nduduhaké marang wong-wong mau kabèh omahé barang-barang aji, salaka, emas, rempah-rempah, lenga jebad kang aji, sakabèhé omahé gaman, lan sakabèhé sing kapanggih ana ing padhuwitane; ora ana siji waé ing omahé utawa ing sakabèhé panguwasané sing ora diduduhaké Hizkia marang wong-wong mau. Banjur nabi Yesaya sowan marang raja Hizkia lan ngandika marang panjenengané, “Apa kang diucapaké wong-wong iki? Lan saka ngendi wong-wong iku teka marang kowé?” Hizkia mangsuli, “Wong-wong iku teka saka nagara kang adoh, yaiku saka Babel.” Panjenengané banjur ngandika, “Apa sing wis dideleng ing omahmu?” Hizkia mangsuli, “Kabèh barang sing ana ing omahku wis dideleng wong-wong mau; ora ana apa-apa ing antarane padhuwitanku sing ora dakduduhaké marang wong-wong mau.” Banjur Yesaya ngandika marang Hizkia, “Rungokna pangandikané Sang Yehuwah. Lah, bakal tekan wektuné, yèn kabèh sing ana ing omahmu, lan apa sing wis disimpen déning para leluhurmu nganti tekan dina iki, bakal diangkut menyang Babel; ora ana siji waé sing bakal kari, pangandikané Sang Yehuwah. Lan saka anak-anakmu sing bakal metu saka kowé, sing bakal koklairaké, wong-wong bakal njupuk wong-wong mau; lan wong-wong mau bakal dadi sida-sida ing kratoné raja Babel.” Banjur Hizkia ngandika marang Yesaya, “Apik pangandikané Sang Yehuwah sing wis kokucapaké iku.” Sebab panjenengané ngandika, “Apa iku ora becik, manawa tentrem lan kayektèn ana ing mangsaku?” Déné liyané saka riwayaté Hizkia, lan sakèhé kakuwatané, lan kepriyé panjenengané damel blumbang lan saluran banyu, sarta nglebokaké banyu menyang kutha, apa iku ora katulisan ing kitab babad para raja Yehuda? Lan Hizkia tilem bebarengan karo para leluhuré; lan Manasyé, putrané, jumeneng raja nggentèni panjenengané. 2 Para Raja 20:1–21.

Ayat sabanjuré ngandika:

Manasye umur rolas taun nalika wiwit jumeneng ratu, lan mrentah seket lima taun ana ing Yerusalem. Lan asmane ibune yaiku Hefziba. 2 Raja-raja 21:1.

Punapa asilipun menawi Raja Hizkia nampi karsanipun Gusti, lajeng namung nata griyanipun lan pejah? Panjenenganipun diparingi limalas taun tambahan, lan tigang taun salajengipun Manasye ingkang duraka punika miyos. Punapa ingkang badhé kelampahan ing

taun 1856, menawi Adventisme sampun nampi transisi saking Filadelfia dhateng Laodikia lan nata griyanipun sarta nilaraken kabeneran-kabeneran dhasar saking William Miller tetep utuh? Kula ngira kita boten badhé naté mangertos wangsulan tumrap pitaken punika, nanging ingkang kita mangertosi punika, bilih “Daniel madegaken ing manahipun bilih piyambakipun boten badhé najisaken piyambakipun kanthi pandumaning dhaharanipun ratu, utawi kanthi anggur ingkang dipununjukipun.”

Kita badhé nglajengaken Daniel bab satunggal ing artikel salajengipun.